

Interview met Norbert Schwaiger: de besluitvorming in het communautair domein (Brussel, 22 november 2006)

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_norbert_schwaiger_de_besluitvorming_in_het_communautair_domein_brussel_22_november_2006-nl-5fbc017a-29d4-4a36-b888-89a9ccbbe53.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Norbert Schwaiger: de besluitvorming in het communautair domein (Brussel, 22 november 2006)

[Raquel Valls] Hoe verlopen de onderhandelingen? Wat is de rol van met name de werkgroepen, de comités en het Coreper?

[Norbert Schwaiger] Hier moeten we misschien wel onderscheid maken tussen de onderwerpen. De klassieke, communautaire onderwerpen, waarbij het communautair model van toepassing is, voorzien erin dat de Commissie het initiatiefrecht heeft. Dus, in het algemeen beginnen de procedures in de Raad na de indiening van een voorstel van de Commissie. De Commissie kan ook, voordat ze een formeel voorstel indient, eerst proefballonnetjes oplaten, ook wel discussienota's genoemd, richtsnoeren als het ware, met technische termen, X-boeken, enz. Dus, de klassieke procedure – laat het ons daar eerst over hebben, is ... de Commissie doet een voorstel, meestal als het gaat om een wetsvoorstel. Van in het begin had het Parlement zijn zegje – in het begin louter raadgevend – maar in ieder geval, de procedure werd ingezet in het Parlement en in het algemeen, of idealiter eigenlijk, beginnen de onderzoeken in de Raad zodra het Parlement zijn advies heeft gegeven. Dit verzekerde op dat moment ook dat het dossier volledig was en dat de Raad – of zijn instanties – bij de beraadslaging over het voorstel van de Commissie tegelijk kon rekening houden met de adviezen van het Parlement. In de praktijk is dat niet altijd zo gegaan, omdat het Parlement ook zijn tijd neemt om een advies uit te brengen, en dan brengen de Raad en zijn voorbereidende organen, vooral voor een dringende zaak of in elk geval voor een zaak die niet te lang mocht talmen, hun eigen werkzaamheden op gang. In het algemeen is het op het niveau van de Raad de werkgroep die tot een technisch onderzoek overgaat. Tenzij een voorstel eerst een oriëntatiedebat vereist, algemeen – hoe de werkzaamheden organiseren, dat zou eerder op het niveau van het Comité van de permanente vertegenwoordigers gebeuren – of een politiek oriëntatiedebat, dat zou kunnen plaatsvinden op het niveau van de Raad, vooral als het gaat om belangrijke initiatieven.

We hadden het echter over de normale procedure. De sectorieel bevoegde groep onderzoekt een voorstel. Het kan gebeuren, en in veel gevallen is dat zo, dat de groep op haar niveau tot een conclusie komt. Op dat moment moeten niet het Comité van de permanente vertegenwoordigers of de Raad zich bezighouden met de bespreking ervan. Zij zorgen er allebei voor dat de procedure kan doorgaan. Als de groep tot een akkoord is gekomen, worden de teksten in vorm gebracht, zodat ze kunnen worden aangenomen. Ze worden in die vorm aan het Coreper voorgelegd, wat men technisch een Romeins punt I noemt – in tegenstelling tot de te bespreken punten, Romeins punt II – en dat punt legt dezelfde weg af naar de Raad in de hoedanigheid van punt A, d.w.z. een punt zonder bespreking, dat soms op een zeer lange lijst komt van besluiten die belangrijk kunnen zijn, voor de formele aanneming. Deze procedure is zeer nuttig omdat om het even welke Raad – want juridisch is de Raad idealiter uniek – om het even welke wet, om het even welk advies kan aannemen, wat natuurlijk tijdwinst betekent. Soms geeft men er ook de voorkeur aan om bepaalde besluiten die problemen impliceren, door enigszins verborgen Raden te laten aannemen in plaats van dan door een Raad Algemene Zaken, waar er natuurlijk ook meer aandacht is om in voorkomend geval problemen ter sprake te brengen die onder punt A vallen. Recentelijk is zo een richtlijn aangenomen die in elk geval in Frankrijk een slechte reputatie had, over de liberalisering van de diensten, die men de “Poolse loodgieter” noemde, waar heel Frankrijk bang voor was. Wel, die richtlijn, al is ze volledig verminkt, zou men toch liever een beetje verborgen houden. Maar we dwalen af.

Laten we het opnieuw hebben over de normale gang van zaken. De groep doet haar werk, ze slaagt er niet in bepaalde, juridische of politieke of gewoon substantiële problemen op te lossen. Dan wordt het dossier doorgeschoven naar het Comité van de permanente vertegenwoordigers, dat - zoals u weet – in twee formaties zetelt, de ambassadeurs meer voor algemene zaken in verband met buitenlandse betrekkingen of thans bepaalde nieuwe domeinen. Daarentegen, had het Coreper 1e deel van in het begin meer technische competenties, alles wat met vervoer, milieu, onderzoek, energie, enz. te maken had, passeerde er de revue. Om volledig te zijn, moeten we nog vermelden dat er een Speciaal Comité was... of dat er een Speciaal Comité Landbouw is, waar de hele landbouwreglementering passeert. Dan zijn er soms nog comités of groepen met een speciale bevoegdheid: bijvoorbeeld, voor de landbouw, voor zover het gaat om de financiële aspecten, gaan die via de groep van de financiële of begrotingsvraagstukken, of zelfs het Coreper eerste deel. Er waren dus twee comités die iets te zeggen hadden over enerzijds de essentie en anderzijds, de

financiële, budgettaire gevolgen. Dus, als het Coreper, of een van die andere comités, tot conclusies komt, kan de weg naar boven worden voortgezet, hetzij als punt A, d.w.z. alles is geregeld – punt A. Als er problemen blijven bestaan, zijnde steeds meer politieke problemen of problemen met een principiële waarde, dan worden die aan de Raad voorgelegd. In de mate van het mogelijke wordt vermeden om zich met zeer technische vraagstukken tot de Raad Algemene Zaken te richten, maar er zijn de specifieke raden die onderwerpen behandelen..., zij weigeren niet om een technische bespreking aan te gaan voor voorstellen of ontwerpen van belangrijke reglementen of richtlijnen, omdat het duidelijk is, het is hun rol, dus ze moeten dat doen.

Dit alles wordt natuurlijk vergezeld door de adviezen van het Parlement – we kunnen misschien straks over zijn rol spreken, maar we mogen niet vergeten – en het is ook duidelijk dat de Commissie, zolang een door haar gedaan voorstel niet definitief aangenomen is, zij dat voorstel kan veranderen. Zij kan het veranderen om compromissen te vergemakkelijken, zij kan het veranderen omdat zij nieuwe ideeën heeft, of de besprekingen hebben ontbrekende zaken aan het licht gebracht, enz. Het is dus een proces dat in het begin op alle niveaus, tussen de Commissie en de Raad, in samenspraak verliep.